

**Příběh, který vás chytne
pod krkem a praští s vámi
o politý pult v herně plné
ztracených existencí.**

František Kotleta

**Martin
Müller**

román

Vymahačka

paseka

Vymahačka

Vyšlo také v tištěné verzi

**Pa
se
ka**

Martin Müller

Vymahačka – e-kniha
Copyright © Paseka, 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

vymahačka

vymahačka
martin müller

VYMAHAČKA

Copyright © Martin Müller, 2025

ISBN v tištěné verzi 978-80-7637-540-6

ISBN e-knihy 978-80-7637-680-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7637-681-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7637-682-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Plejády

I'm only happy when it rains.

I'm only happy when it's complicated.

Garbage – Only Happy When It Rains

1.

Newyzpytatelná

Hanka
21. listopadu 1994

Nejhorší problém, co jsem zatím řešila, byl ožralý zedník na Šumpersku, který nám zalil výfuk cementem. Nebo vlci na východním Slovensku, co se stahovali kolem našeho auta. Tohle je prý jiná liga. Tenhle chlápek je nebezpečný. A ona mě v tom nechala samotnou. Stázka. Moje Plejáda, o kterou jsem se vždycky mohla opřít. A která za to nikdy nic nechtěla. Vůbec nic.

Je to tu bezútěšné, pusté a bez známek inteligentního života. Připomíná mi to Ostravu v neděli ráno. Maringotka leží v poli uprostřed mlžných jesenických lesů jako mrtvola osamělého zvířete. Nad ní krouží hejno krákajících černých ptáků. Vítr mi rejdí ve vlhnoucích vlasech.

Zamknu auto a vytáhnu si límec kabátu ke krku. Prší. Ale nejsou to líné, tlusté kapky jako v Ostravě, které se mlaskavě rozbíjejí o parapety paneláků na sídlišti Jindřiška. Ne, tady kolem mých tváří sviští ostré vodní projektily vystřelené prudkým podhorským vichrem.

Naposledy se rozhlédnu. Proč jsi mě v tom nechala, Stázko? Co se stalo? Udělala jsem ti něco? Není ti to podobné, ale nemám na vybranou. Potřebuju prachy, jestli nechci skončit ve stejných sračkách, do jakých se teď noří nohavice mých kostýmových kalhot. Miloš bude chtít vrátit dluh. Seberou

mi byt. Skončím na ulici. Je mi jasné, že mě věčně z průserů tahat nebudeš.

Nadechnu se. Zavřu oči. Vykročím.

Třeba mi to říkala a já jsem na to jenom zapomněla. Chlast mi to vymazal z hlavy. Proč jsem na tom večírku tak pila? Když jsem se předtím tři roky držela. Tři roky! Třeba mi včera ráno volala, já jí to odkývala a pak šla zase spát.

Bahno mi čvachtá pod nohama.

Možná proto mi včera večer nebrala telefon. Kdo by taky chtěl poslouchat žvatlání čtyřiaadvacetileté nány se zbytkáčem. Snažím se vzpomenout si, o čem jsme se na tom večírku především bavily. Bylo to něco zásadního. Něco o nás. A tím moje paměť končí, její břehy podemleté řekou vína.

Přitáhnu si sáčko blíž k tělu. Ptáci se mi smějou a maringotka se blíží. Chaloupka, které někdo uřezal muří nožky, uvnitř místo baby Jagy čeká inženýr Tóth. Obchodník s uhelným prachem, který udělal tu chybu, že přestal platit Mostecké uhelné za dodávky materiálu. A pak i všem ostatním firmám, se kterými měl co do činění. Tak jsme se k němu dostali my. OsFin.

Jestlipak si představoval, že jednou skončí tady, opuštěný v podhorské prázdnotě Jeseníků, v hrůze z vymahače dluhů. Nebo z vymahačky. Ne. Určitě ne. Jako já, jako my všichni. Ostravsko a Jesenicko je přehlídka nenaplněných snů, obývajících chřadnoucí těla, která se plouží po rozbitých chodnících podél oprýskaných fasád. Stázka říkala, že je to pohledávka za padesát milionů. Za to si člověk pořídí panelák. Ale co když má ten chlap zbraň?

Tohle zvládnou. Ukážu jí, že na to mám. Jí i Dorianovi.

Konečně jsem u maringotky. Přiložím ucho k břichu bestie a poslouchám. Šoupání nohou. Poklepávání tužky o stůl. Psaní na papír. Někdo luští křížovku. Vrzání per postele. Je

tam víc lidí. Ale jejich pohyby jsou těžkopádné. Staré. Pak zaslechnu dech. Těžký, hluboký a nelidský.

Pes. Psi mě znervózňují víc než vlci. Vyšlechtili jsme si je tak, že se usmívají, i když vytrhávají slepici kus masa z trupu. Postoupím ke dveřím, ale když chci zaklepat, rozletí se dokořán.

„Ščo?“ vyštěkne bába v seprané zástěře a s šátkem na hlavě.

„Inženýr Ivan Tóth?“ nadhodím. Bába zkříží ruce na prsou. Za ní se objeví velký vlčák na řetězu. „Obchod,“ dodám přiškrceně. Bába nadzvedne obočí, otočí se a křikne něco do útroh maringotky. Zjeví se jiná bába a trhnutím si psa přitáhne k noze. Pokynou mi, abych vešla.

Do nosu mě praští puch plísně, propocených peřin a čehosi zemitého, prašného. Obrysy se ztrácejí v šeru. Moje boty klappou po tenké podlaze, krákorání ptáků tu zní tlumeně, vítr třese se zdmi. Pes vrčí, jeho řetěz chrastí po zemi a bába mu v cizím jazyce cosi šeptá. O střechu se rozbíjejí kapky deště. Jsem v místě, kde už se všechno stalo a kde už nikoho nic nečeká.

Přede mnou je stůl, plynový vaříč a postel, na níž leží zpocený chlap s neprirozeně zkroucenýma nohama a útrpně hledí do stropu. Přemýšlím, co udělal, že ho takhle strašně zřídili. S kým se zapletl. A s kým se to tu zaplétám já.

Když mě zaregistruje, zvedne se na loktech. Má na sobě sepranou košili a vytahané tepláky. Mezi námi je kuchyňská linka, kde třetí bába porcuje nožem cibuli. Hned vedle ní jsou kovová kamna a na stoličce u nich vyskládané černé brikety. Ženská, co mi otevřela, se k nim protáhne a začne z pytle na zemi cpát uhelný prach do kelímků od Ramy, zalívat ho vodou a míchat. Takhle si v sudetských horách topí ti nejchudší. Třaskavým odpadem.

„Co je, kurva?“ pronese vztekle Tóth. Zemitý odér prachu mě dráždí v krku i očích. Maringotka je jím nasáklá. Bába se psem zabouchne dveře, až stěny zaskřípou.

„Dobrý den, pane inženýre. Já jsem Hanka Tichá ze společnosti OsFin a přišla jsem ve věci –“

„Nasrat,“ přerušil mě Tóth a mávne rukou. Ženská s velkým nožem dál rytmicky krájí. Briketárce se práší od rukou. Chce se mi kašlat. Hrdlo se mi stahuje. Stěny se přibližují.

„Pane inženýre, mám tady v pohledávce uvedeno –“

„Nikomu nic nedlužím. Ty a ta tvoje firma,“ ukáže na mě prstem. „Jste zamrdaní supi, co sbírají mršiny a klovou z nich zbytky plesnivého masa. Odkdy se na tuhle práci vůbec posílají děvuchy? Už máš po škole? Užs měla chlapa?“ vychrchlá Tóth a zachechtá se.

Zatnu zuby. Buď jako Stázka. Sebevědomá, klidná, s jasným plánem. *Nejlepší zbraní vymahačky je nevyzpytatelnost, Hanko.* Pes za mnou zavrčí, Bába v zástěře trhne řetězem. Udělám dva kroky k němu. Narušení osobní bubliny. Nadzvedne se a zasyčí. Pohyb ho bolí.

„Pane inženýre, přestaňte se mnou laskavě mluvit tímhle tónem. Budu muset trvat –“

Kývne na psodvku. Otočím se a vidím, že bába povolila psovi řetěz. Zvíře vrčí a slintá. Chci něco říct, ale Tóth pronese: „Ta druhá byla slušnější. Akorát neměla tak hezké modré oči.“

„Druhá?“ odpovím celá zkoprnělá a otočím se k němu. Kření se na mě. „Anastázie Jelínková?“

„Jo,“ plivne hleny do plecháčku na zemi, až to mlaskne. „Ale stejně jsem se o ni postaral.“

„Jak jako postaral?“ zašeptám a něco ve mně se zkroutí do klubička. Tak proto tu není.

„Stejně jak se teď postarám o tebe, děvuchu.“

Bába s nožem udělá krok ke mně. Je stará, ale ne vetchá. Vlastně je docela šlachovitá. Kdyby po mně skočila i s tím psem, nemám šanci. Briketářka ustoupí. Všimnu si, že chtěla

zrovna přiložit do kamen. Otevřenými dvířky sem sálá teplo hořícího ohně. Mají Stázku. Není čas přemýšlet. Vrhnu se proti briketárce, narazím ji na stěnu a chňapnu po pytli s uhelným prachem.

„Nechte mě být, jinak to tam vysypu!“

Všichni strnou. Z kamen se ven sápour šlahouny ohně. Ženské pohlédnou na Tótha.

„Šibe ti?“ utrhne se na mě, ale očividně má strach. „Ty pizdo, však to blafne a shoříme tu všeci!“

„To je mi u prdele. Představ si tu bolest, až s polámanýma hnátama sletíš z té svojí prochcané postele a budeš se s hořící košilí na zádech plazit ke dveřím. Co jste udělali se Stázkou?!“

„Ale nic, kurva! Vůbec nic!“ mektá Tóth. „Chtěl jsem tě jenom postrašit, do řitě. Abys mi dala pokoj. Podepsal jsem jí uznání dluhu na padesát milionů, to je celé.“

„Uznání dluhu? Ale k čemu –“

„Co já vím?“ rozhodí rukama, až postel zaskřípe. Hrábnu do pytle a naberu hrst uhelného prachu. Vytřeští oči. „Klid, děvuchu, ježiši! Nevím, na co to chtěla, když už nemám vůbec žádné prachy! Prostě jsem to podepsal a pak jsem ji normálně nechal jít. A teď kurva zavři ty kamna!“

Mám pocit, že se na mě stěny začínají hroutit. Panika. Byla tu přede mnou. Sama. Proč? Proč mi nic neřekla? Maringotka skřípe pod nápory větru, oheň mě pálí do tváře a z dlaně mi ke kamnům propadávají zrníčka černého prachu, která pokaždé při kontaktu s plameny zajiskří.

„Neřešila s váma ještě něco jiného? Neříkala něco dalšího?“

„Co jako?“

Klaustrofobie mě naplno obejmě svými pařáty a začne mi svírat hrud v ledovém svěráku. Mám pocit, že se stěny vymrští z pantů a rozmačkají mě. Přiblížím dlaň s prachem ke kamnům.

„Nevím, ale jestli se nebudeš snažit, tak uvidíš ten táborák. Už jsi někdy žral psí klobásky?“

„Ježíšikriste, polož to!“ vykřikne Tóth a posune se na posteli dál ode mě. Pak se zadívá před sebe. Vzpomíná. „Jo. Jo, vlastně jo. Prý kdybys přišla, tak ti mám říct, ať si dáváš pozor.“

„Pozor?“ soustředím se na jeho slova, abych zklidnila paniku. „A na co?“

„Co já vím? Když tě tak vidím, tak asi na sebe, kurva! Ještě jsem nezažil babu, co by kvůli kolegyni vyhodila barák do luftu,“ řekne Tóth s pohledem upřeným na plápolající kamna.

„Není to moje kolegyně, ale nejlepší kamarádka. Nic o ní nevíš.“

„Jestli ti nechává vzkazy, a ty jim nerozumíš, tak o ní asi taky víš kulové,“ řekne jízlivě.

„Nebudu se tady s tebou hádat,“ odseknu. Otočím se k psovodce a řeknu: „Uhni.“

Nerozumí. Jsem pro ně duch z lesa, který přišel narušit jejich hájemství. Tóth něco zamumlá jakýmsi východním jazykem. Bába si přitáhne psa. Hodím prach Tóthovi na postel a vyklopýtám z maringotky zpátky do bahenní lázně v tom přízračném amfiteátru mezi lesy.

Cestou k autu se snažím zklidnit. Před očima mám jiskry. Tóth mi za zády nadává, ale jeho slova brzy pohltí svištící víchr. Snažím se nemyslet na to, co by se stalo, kdyby došlo na lámání chleba. Hodila bych to tam, nebo ne? *Kvůli kolegyni vyhodila barák do luftu.*

V autě vytáhnu složku s pohledávkou a přehrabuju se papíry. Dobrá půlka jich chybí. Záznamy o pohybu materiálu, výkaz o odeslání objednávky podepsaný mistrem v dodavatelské firmě, lejtstro k uznání dluhu. Nic tu není. Stázka věděla, že to nebudu kontrolovat. Ale proč by mi to udělala? Proč? A co s tou pohledávkou chce provést? V hlavě se mi rozezní

Tóthova slova: „Tak o ní asi taky víš kulové.“ A hned nato: „Vůbec žádné prachy!“

Vzpomínám. Bolí to. Krev mi buší ve spáncích. Hlava mi třeští. Ale nakonec to přijde. Vidím ji stát u okna v kanceláři. Firemní večírek je v plném proudu, kolegové se smějou a chlastají ve vedlejší místnosti. Tady je ticho. Dusivý vzduch plný prachu ze zamlčených slov.

Stázka svírá skleničku s vodkou a kouká na nehostinné město zahalené do nočního kouře z továrních komínů, kterým probleskují reflektory aut. V přítmí vypadá jako stín. Mám strach, že kdybych stiskla vypínač a rožla stropní zářivku, vypařila by se mi před očima.

Povzdechne si, pak se ke mně otočí a říká: „Potřebuju prachy, Hanko. Fakt hodně prachů.“

2. Kognitivní zkreslení

*Anastázie
květen toho roku*

Zvednu hlavu od školních skript a horké sluneční paprsky mi pohladí tvář. Rozhlédnu se, ale jsem sama. Sama v tomhle velkém parku, kde se člověk může ztratit ve vlastních myšlenkách a dočista zapomenout na to, jaký je, jaké role musí hrát tam venku a že za touhle řadou stromů a hradbami keřů je ještě jiný svět.

Takové to bude i v Bretani. Před týdnem jsem si konečně našla kontakt na majitele chatky na útesu v Saint-Quay-Portrieux, kde jsme byli loni s mámou, Alexem a Aničkou. Alexovi se tam zlepšilo astma a Anička to tam milovala. Stavěla hrady z písku, plašila racky a dováděla ve vysoké trávě.

Někdy mi přijde, že v Saint-Quay-Portrieux zůstal kus její duše. Už brzo se tam vrátíme. A tentokrát tam už i zůstaneme. Utečeme tady tomu všemu. Životu ve smogu v oprýskaném paneláku. Alexovým astmatickým záchvatům a Aniččiným alergiím. Matčině práci v servisu tramvají. V Bretani je draho, ale i v České republice si teď člověk může konečně pořádně vydělat. Nabrat únikovou rychlost a zařídit si život po svém. Stačí chtít. Opravdu hodně chtít.

Ale teď je něco špatně. Neslyším ji. Ještě před chvilkou tady byla, otravná jako vždycky. Občas nezavře pusku a musí furt žvanit a žvanit. Asi jsem se na ni nemusela tak utrhnout.

„Nemůžeš být jako Alex? Trochu víc v klidu? Víc přemýšlet než furt jenom žvanit? Nech už toho, nebo se neznám,“ zprážíla jsem ji. Jasně že jsem to tak nemyslela. Taky občas ulítnu. Jako každý. Taky se občas neznám.

Odložím skriptu psychologie na lavičku a vstanu. Odněkud sem doléhá hluk. Zvýšené, rozrušené hlasy. Siréna v dálce. Jdu po sluchu a stahuje se mi hrdlo. Proplétám se rozpraskanými chodníky sadu Milady Horákové, nahlížím přes rozkvetlé keře vpřed a něco se mi vkrádá do mysli, ale zakážu si tuhle možnost připustit. Zakážu si na to myslet.

Vyklopýtám z hlubin parku až k silnici. Horký a suchý vzduch mi spaluje plíce. Nedochází mi to. Nedochází mi, na co se dívám. Lidi pobíhají sem a tam, chlap volá z budky záchranku. Někdo pláče. Na zemi cosi leží. Nemůžu se tam podívat, protože bych oslepla.

Odevšad se na mě valí hřmící vlny hlasů, zavalují mě, jsou ohlušující, topím se v nich. Ale jeden zní jasněji než ty ostatní. Dlouho jsem ho neslyšela. A to, že ho slyším právě tady, mi z nějakého důvodu dává naprosto jasný smysl.

„Promiň, Stázko. Promiň.“

3. Tajnosti Plejád

Hanka
21. listopadu

Stázka mi jednou řekla, že chaotici tíhnou k puntičkářům a lidi se spasitelským komplexem k troskám. Odpověděla jsem, že stejně to funguje i ve vesmíru. Všechno se vyvažuje. Jako my dvě. Každá vidíme svět po svém, ale je to pořád ten samý svět. Jsme to, čemu se v astronomii říká dvojhvězdy. Jak říkal táta.

To je systém, kde dvě hvězdy obíhají kolem společného středu hmoty a drží se navzájem gravitací. Je to křehký tanec, který může trvat miliardy let, Hani. Věčný tanec. Kdyby jedna z nich zmizela, druhou by ta nerovnováha vymrštila do vesmíru, kde by ji nakonec schlamstla nějaká černá díra.

Hledám ji. Nebyla doma. Nebyla ani v kasinu, kam jsme spolu občas chodily. Nebyla vůbec nikde.

Sedím na zídce s výhledem na Vítkovice, ostravské Hradčany. Kolik jsme toho tady nakecaly. A jak jsme se nasmály. Tomu debilnímu účetnímu ze zadlužené těžařské firmy, co se před náma schovával na záchodě. Nebo tomu ožralému obchodákovi, kterého Stázka oblbla svýma pronikavýma modrýma očima, až nám ukázal obchodní výkazy. Tehdy jsem se naučila, jak se vmísit na večírek. Splynout s davem. A další Stázčiny triky.

Tady jsem jí převazovala šrámy na zápěstí od koček, které na nás poštlval jeden očividně narušený mlékař z Vendryně.

Zarazilo mě, jak jemnou má kůži. Jako bych se dotýkala hladkého sametu. Tady jsme taky zapíjely ty tři nepojízdné bagry, které se nám podařilo dostat ze stavební firmy jako vyrovnání dluhu a které pak Dorian střelil nějakým Polákům za trojnásobek jejich reálné ceny. Malé radosti.

Říkala jsem jí, že jsme Plejády. Dcery boha Atlase věčně na útěku před lovcem Orionem. A tahle spiklenecká zídka je naše soukromá zeď nářků. Sedávaly jsme tu před každým výjezdem, ale nikdy ne po něm. Dorian nebyl rád, když se toulala. Po každé zakázce jela rovnou za ním.

Možná už je v té svojí Bretani. Prý je tam podobná zídka. Ale to by mi přece řekla.

Tady jsem jí přiznala, jak nenávidím tohle posrané město. Ne zasrané. Zasrané by bylo, kdyby někoho sralo. Aktivně. Jenže ono je pasivní. Brblá v hospodě nad pivem a hovno z toho. Lidi tu s komoušema zatočili, až když byl režim na padnutí. A stejně tu pak bolševik ve svobodných volbách dostal čtvrtinu hlasů. Svoboda se tu vyvažuje slevou na rohlíky.

Ptala se mě, jestli bych chtěla odjet. Jo. Kamkoli. Pryč z téhle basy, kde ti hubu nezacpou roubíkem, ale pivem a sádlem. Tady už to lepší nebude.

Proto máš tak ráda vesmír, ne? V čím hlubší jsi stoce, tím zářivější se hvězdy zdají být.

Asi jo, Stázko. Když je člověk ve sračkách, zdá se mu všechno ostatní tak krásné. Nedosažitelné. Třeba jako Bretaň. Nebo práce na hvězdárně. Tys vždycky věděla, co říct.

Nebyla na zídce, doma, v kasinu ani v žádné z těch uliček na našem sídlišti. Všechna ta místa jsem obešla jako sídlištní bludička, ale nenašla ji. Asi je zase s Dorianem. Možná už se k němu přestěhovala natrvalo.

„Přitom jsme se tehdy potkaly úplnou náhodou,“ říkám Milošovi, na kterého jsem po svém neúspěšném pátrání

narazila cestou domů. Minulý týden mi v kasinu půjčil dvacet tisíc. Zase jsem nevěděla, kdy přestat přihazovat. „Seděla jsem ve tři ráno v sadu Milady Horákové po záchvatu klaustrofobie a koukala na hvězdy, abych se uklidnila. Bylo to chvilku po té bouračce.“

„Proč zrovna tam?“

„V noci tam moc nesvítí lampy. Jsou tam místa, kde je tma jak v prdeli. Dobře se pak kouká na nebe.“

Kaluže nám čvachtají pod nohama a naše odrazy se v nich vlní, jako by se třásly zimou.

„Tos musela být dost v pící, že ses nebála. Tě tam mohli obrat nebo zabít. Chodí tam spousta úchylů.“

„Měla jsem teleskop, rozbila bych jim s ním lebku.“

„Ty jsi fakt jeblá, Haňo. Bylas u ní v práci?“

„Děláme spolu u Doriany, tam určitě není. Chodí s ním.“

„S Kozlovským? Fakt? Ty vole,“ utrousí ohromeně.

„Co jako?“

„Nic. Jenom... se ho tu hafo lidí bojí.“

„Je úspěšný, tak mu lidi závidí, to je celé. A vůbec, Stázka u něho dělá jenom dočasně. Studuje psychologii. Jednou z ní bude terapeutka. On jí to všechno platí. Nedělal by to, kdyby to byl zmrd.“

„Hm, asi jo,“ utrousí Miloš. „Jak vlastně ta tvoje Stázka vypadá? Viděl jsem ji snad jenom raz.“

„Takový protáhlý obličej. Aristokratický. Jako královna, víš? Zlaté vlasy. Když jsme se potkaly, nosila je na mikádo, ale pak najednou otočila a nechala si je narůst dlouhé.“

„A jste dobré kámošky?“

„Nejlepší. Je to skvělá holka. Vytáhla mě ze sraček, když jsem na tom byla nejhůř. Jenom tak, nic za to nechtěla. To ona mě dotáhla do OsFinu. Bez ní bych byla bezdák. Nemohla jsem tehdy najít práci, chápeš.“

„Jo, u tebe to chápu.“

Sídliště šumí podvečerním provozem, chodníky jsou pusté a venku se potulují jenom přízraky povstalé z chudokrevných odlesků pouličních lamp. Něco jako já.

„Jakože známe se od střední, ale tehdy jsme se nebavily. Teda ona se nebavila se mnou. Ve škole mi říkali Trhlá Tichá. Kokoti.“

„To sedí.“

„Běž do hajzlu. Byla jsem na ně moc chytrá, zajímaly mě knížky, šachy a astronomie místo píčovín v televizi, Vinnetoua a prvomájových průvodů.“

„No jo, klid. A proč na tebe teda změnila názor?“

„Tak lidi se mění, že. A jak člověk stárne, tak věci přehodnocuje.“

„Jenom tak, jo? Podle mě ses od střední zas tak nezměnila. Akorát navíc chlastáš jak duha.“

„Chlastat jsem začla, když mi došlo, že v tomhle městě o můj mozek nikdo nestojí. Snažím se prochlastat do stavu, kdy mi to bude jedno.“

„Kecy. Takhle to udělala tvoje máti, ne? Neříkalas mi, že nechceš spadnout jak ona?“

Švihnu po něm nenávisným pohledem. Ví o mně víc, než by se mi líbilo. To mám z toho, že chlastám a nemám si s kým povídat, když zrovna nejsem se Stázkou. Pak vezmu zavděk i kdejakým Milošem na baru.

„Hanko, Hanko. To musela ta Stázka spadnout pěkně na držku, jestli vzala zavděk tebou,“ zachechtá se.

Začíná mi lézt na nervy. Jedna z lamp nám zhasla nad hlavou, protože už se na nás nemohla dívat. Zastavím se a opřu dlaní o stěnu paneláku. Její povrch je drsný a chladný.

„O co ti jde, Miloši?“

„Dlužíš mi dvacet litrů a ptáš se mě, o co mi jde?“

„Tak mi počkej do výplaty, za dva týdny...“

„Na dva týdny ti mrdám. Máš na to tři dny.“

„To přece nemůžeš myslet vážně!“ zastavím se.

„To jsi celá ty, Hanko. Nic z toho jsem ti necpal. Já ty prachy potřebuju, mít děcko ve škole něco stojí.“

„Ale já nemám dvacet litrů!“

„Tak prodej něco z bytu, jinak za tebou pošlu Ukrajince. Nemáš tam nějakou tu dřevěnou píčovinu?“

„Na to zapomeň,“ odseknu a chytím ho za límec bundy. „Ta je po tátovi, kurva. Jak o ní vůbec víš?“

„Samas mi o ní řekla. Si to nepamatuješ?“ hledí na mě. Pustím ho. Musela jsem být zlitá, jestli jsem mu vyslepičila, že mám doma ručně vyřezávanou mapu hvězdné oblohy. Je to moje malé vnitřní nebe proti klaustrofobii. Myslela jsem si, že o ní ví jenom Stázka.

„Ty kreténe, ona je zabudovaná do stropu. Nejde jenom tak sundat.“

„Všecko jde sundat, když máš páčidlo a pár kladiv.“

Dám mu facku a strčím do něj. Téměř sebou praští o zem, ale vybere to o stěnu obřího paneláku, jehož vzdálený okraj se ztrácí ve tmě. Pusté sídliště. Takových míst je v Ostravě nespočet. Celé hodiny tudy v noci nikdo neprojde. Ztracená dimenze v oblaku sídlištního šera. Nikdo by mě tu neslyšel řvát. Nebo jeho.

Čekám, co udělá.

„Napadlo tě někdy, že je z tebe třeba unavená, Haňo?“ řekne nakonec a otře si ústa. „Jako já. Nejdřív se mnou chlaščeš a lepíš se na mě, a pak mi dáš do držky, když chci vrátit prachy.“

„Lepila jsem se na tebe, protože jsem byla zoufalá.“

„Běž do píči,“ zahudruje a uhne z chodníku na cestičku do hlubin sídliště. Pak se ohlédne. „Ale máš recht, většího

zoufalce než ty neznám. Trhlá Tichá, to kurva fakt sedí. Máš tři dny. Pak pošlu Ukrajince.“

„Chcípni!“ zavolám za ním vztekle a nastavím směr domů.

Po chvíli si všimnu, že se za mnou drží chlápek v béžovém baloňáku. Vypadá jak ten zjev z písničky Průša je úchyl. Musím se úporně přesvědčovat, že to nic není, že mám jenom nervy nadranc. Dojdu k semaforu a červený panáček mě zastaví. Rozhlížím se a dělám, že nic. Pak mi to ale nedá a otočím se. Baloňák nikde. Pátrám pohledem v sídlištní zastavbě, projíždím vchody do paneláků, křoviny, popelnice.

„Zelená, ty píčo!“ křikne na mě zblízka kdosi, až nadskočím. Je to nějaký ošuntělý chlap v lyžařské bundě, který zrovna vchází na přechod. „Barvoslepá pizdo!“ zahuláká.

„Však nikomu nezavazím, ne?“ ujistím se, že opravdu nestojím nikomu v cestě.

„Píčo jedna vymatlaná!“ nadává chlap.

To je Ostrava. Město, které vás v jednom kuse tvaruje. Stačí maličko vyčnívat a hned vám tu vyčnívající část bude chtít někdo useknout. Stačí se jinak oblíct. Jinak vypadat. Nebo prostě jenom stát na přechodu.

„Kokote zamrdaný!“ křiknu za ním, ale je mu to jedno. Chtěl se jenom vybít a zatáhnout někoho k sobě do sraček. Proč se vždycky nechám vyprovokovat? Stázka by se mu vysmála.

Když se ohlédnu po baloňáku, už ho nikde nevidím.

Zapadnu do večerky a sahám po vodce v akci. Nechci dopadnout jako matka, zavřená v sanatoriu pro duševně choré, kam se prochlastala a propráškovala. Ale tenhle svět je na nás moc šedý a hnusný. Žádné tajemné mlhoviny, fascinující prstence kolem planet, zářivé komety. To byla tátova doména. Nás nechával tady dole, v té černé díře, co z člověka vytáhne i ten poslední paprsek světla.

Naštěstí se přede mě vetře prodavačka, sebere mi poslední lahev před ksichtem, a ještě se mi vysměje.

To je taky Ostrava. Z rádia u pokladny zpívá Robert Kodým *co tě to zas napadá, nechceš bejt v noci sama*. Nechci, Roberte. Miloš je sice kretén, ale mohla jsem do něho hustit sračky a on mě poslouchal, protože doufal, že se s ním vyspím, a on tak na chvíli zapomene na svůj podělaný rodinný život, na který nejsou chlapi jako on vůbec dělaní.

Beru si krabičák. Máma by na mě byla pyšná.

U pokladny vytahuju peněženku a koutkem oka zahlédnu béžový plášť, jak se mihne kolem dveří. Když vylezu zpátky na ulici, není po něm ani památka. S takovou mě taky brzo odvezou do sanatoria.

...

Hani, ty máš prostě poruchu kontroly impulzů. Děláš to, aby sis urvala trochu kontroly nad životem. Je to cesta ven, já vím. Každá nová hra, každá další flaška. Ale je to jenom na chvíli. Až ty prachy prohraješ a až přijde kocovina, budeš ještě ve větším průšvihů než předtím, řekla mi tehdy Stázka a měla pravdu.

Ležím v posteli, koukám na vesmírnou mapu vyřezanou do dřevěné desky na stropě a cítím, jak nemám nic pod kontrolou. Kdybych mohla, zavolám jí. Její cigaretově medový hlas šansonové zpěvačky by mě uklidnil. Tehdy mě odvedla přesně sem a uložila. Okamžitě jsem usnula. Takhle to mám vždycky, když jsem v uzavřeném prostoru s někým, komu věřím. Těmhle lidem říkám Průvodci.

Ten první večer v nonstopu mi řekla, že jí připomínám ségru. A pak se rozplakala nad panákem rumu. Její ségra už totiž nežije, srazilo ji auto. Vzpomínám si na ten moment, kdy se jí po tváři začaly koulet první slzy. Za zády se nám

hurónsky smála barmanka s mastným ksichtem. Kolem ní ožralí a smradlaví chlapi, kteří si s ní chtěli zapíchat. A opodál u stolu my dvě.

Stázka tam seděla jako hvězda zhroucená sama do sebe. Supernova, jejíž výbuch ozáří celou galaxii. Celý můj život. Po každé supernově zůstane mlhovina nebo černá díra. Něco, co ji připomíná. Myslím na to, že ten večer mi z hlavy už nikdy nikdo nevymaže.

Byla nešťastná ze života. Z Doriana. Jak jsem pochopila, je to majetnický chlap, díky kterému se postavila na nohy a mohla zase studovat, ale taky ji dost omezoval a nerad se o ni s někým dělil. Asi i proto mi dohodila práci v OsFinu. Abychom mohly být spolu, aby měla spojení. Byl to její nápad. Zvláštní, jak se lidi od střední dokážou změnit. Aspoň někteří.

Nesmím dopustit, aby mě nějaký Miloš o tenhle byt připravil. Je to moje poslední nora, kam se můžu zahrabat, když je celý svět na hovno. Což je v poslední době dost často. Musím sehnat peníze. Nějakou prémie v práci. Musím zítra z Doriana něco dostat. Ať to bude stát cokoli. Kde sakra jsi, Stázko? Potřebuju tě.

Odšroubuju víčko krabičky a z toho puchu málem omdlím. Tohle mě určitě zabije. Nebo aspoň oslepí. Ale už nemám sílu. Začínám chápat svoji mámu, člověku prostě dojdou síly. Zvažuju, s čím si ten jed smíchat, když z předsíně zazvoní telefon.

„Stázi?“ vyhrknu, sotva si přiložím sluchátko k ústům, a celé ho poprskám.

„Éh... dobrý den, tady Bob. Já sháním Anastázii Jelínkovou.“
Vychladnu.

„Tak to jsme dva.“

„Řekli mi, že jste její kamarádka. Dělal jste spolu na pohledávkách.“

„Jo, přesně tak. Jakže se jmenujete? Bob... a dál?“

„Hmm. A vy teda netušíte, kde je?“

„Ne. Měly jsme dneska výjezd, ale nedorazila. Pane...?“

„Hmm,“ řekne bezvýrazný mužský hlas. „Dobře. Kdybyste ji potkala, tak jí vyřídte, ať si dává bacha. Zjistili to. Tu věc s Tóthem. Ona už bude vědět.“

Hrkne ve mně. „Jakou věc?“ vychrlím. „Jakou věc s Tóthem? Co kdo zjistil?“

Sluchátko oněmí, praštím s ním do vidlice telefonu. Co to sakra je? Proč jsou najednou všichni celí žhaví do nějaké trosky v maringotce, která už nikdy nikomu nezaplatí ani korunu? Nejdřív Stázka a teď tenhle její – co vlastně? Kamarád? Obchodní partner? Zdá se, že i Plejády mají svá tajemství.

Vyhlednu z okna na ulici. Venku nikdo není. U mě doma nikdo není. Panelák je ztichlý, možná ani v něm nikdo není. Možná jsem zůstala na světě úplně sama.

Naleju si krabičák. Cesta ven. Aspoň z tohodle večera.

Na okamžik mě popadne chuť zavolat Milošovi. Chybí mi někdo, s kým bych mohla být. Mluvit. To je jedno o čem. Možná i někdo, koho bych se mohla dotknout. To je jedno jak.

Chybí mi moje dvojhvězda. Moje Plejáda.

Musím si dát facku. Vzpamatuj se, Hanko. S takovým ubožákem se nemusíš zahazovat, řekla by mi Stázka. Odnesu krabičák do kuchyně a tam ho vyliju do dřezu. Dneska jsem vyhrála. Škoda peněz, řekla by matka. Já ale naštěstí moje matka nejsem. Aspoň zatím.

4. Saka na párání kanců

Hanka
22. listopadu

Probudí mě zvuk vyzvánějícího telefonu. Rozlepím oči a dojde mi, že je ráno a že musím do OsFinu. Přetopeným autobusem plným zpocených ranních lidí. Do těch zkurvených bledých kancelářů. Za Šárkou a těma dalšíma pipkama. Telefon dál vyřvává. Mátoživě vstanu, dojdu do předsíně a zvednu sluchátko.

„Tichá,“ zašeptám.

„Hanko, dneska do kanclu nepojedeš.“

Trvá mi pár vteřin, než se zmůžu na odpověď.

„Doriane?“

„Dej si rychle kafe, obleč se a běž ven. Čeká tam Frank.“

„Frank,“ opakuju tupě. „Venku čeká Frank.“

„Jo. V černém bavoráku. Uvidíme se za chvíli, čau,“ řekne a sluchátko oněmí.

„Frank,“ zopakuju podruhé a pak instinktivně zamířím k piksle s mletou kávou.

Temné BMW na parkovišti plném škodovek a ojetých Toyot bije do očí jako vrána v hejnu holubů. Zaklepu na okýnko řidiče, černé sklo s mechanickým hučením sjede a odhalí vrásčitou, ale pevně stavěnou tvář chlapa s dlouhými šedými vlasy svázanými do ohonu. Stárnoucí samuraj v bavoráku.

„Frank?“ ptám se. Muž kývne a rukou ukáže, abych se posadila dozadu, načež zatáhne okénko. Naposled se rozhlédnu

po sídlišti. Na dětském hřišti poskakují vrány. Hlouček chlapů v ošuntělých bundách a jedna ženská postávají u stánku a klopí do sebe rummy za tři devadesát. Ženská dá náhle jednomu z chlapů facku, ten se zapotácí a mlaskne držkou o chodník. Asfaltová něha betonové lůzy. Ostatní se smějou. Auto zatúruje. Mám trochu strach. Ale co můžu ztratit? Tenhle život? Tenhle život jsem ztratila už dávno.

...

Jsme na cestě už pět minut. Frank zatím neřekl ani slovo. Nakloním se k němu a kožená sedačka zavrže.

„Kam vlastně jedeme?“

Samuraj mě zkontroluje pohledem do zpětného zrcátka, ale dál mlčky vede vůz silnicemi Ostravy. Řídí klidně a pomalu, nespěchá. Vymotáme se z města a kolem památníku v Hrabyni, který trčí do krajiny jako dva gigantické křivé zuby, vyjedeme do otevřených lánů severní Moravy. Silnice líně ubíhá, na okna dopadají kapky deště. Míjíme znak Ostravy odlitý do betonu, vzepjatého bílého koně.

„Ten kůň je strašná píčovina, Franku.“

Vyhlédnu z okna. Nebe nad Ostravou je jako vždy potažené šedou plísňí mraků.

„Máme město plné smogu, uhlí a levného chlastu. Sněhurka naruby. Místo trpaslíků horníci, místo zpívajících ptáčků hvízdající plíce, místo otráveného jabka pančovaná vodka a místo šťastných konců kocovina. A nad tím vším trčí bílý kůň jako ta zlá královna. Měl by mít aspoň šedou hřívu od kouře.“

Frank mě upřeně pozoruje ve zpětném zrcátku.

Odbočujeme z hlavní cesty do lesů. Auto vrní tišeji a klidněji, jako usínající pes.

„Bílí koně patří do zábavních parků, tady se tak akorát projedeš výtahem na sídlišti.“

Zpomalujeme. Ve zpětném zrcátku se objeví Frankův zoufalý pohled, který říká: *Drž už proboha hubu.*

„Promiň, Franku. Nemám svůj den. Bude tam Stázka?“

Neodpoví. Po lesní cestě dojedeme na mýtinku s pose-dem, kůlničkou a bílou plachtou pocákanou rudou barvou. Ne, krví. Uprostřed plachty klečí Dorian a před sebou má cosi jako tělo.

„Koukej, Franku. To by byl znak pro Ostravu!“ řeknu přiškrčeným hlasem.

Dorian svírá v ruce nůž. Zastavíme a Frank mi pokyne, abych vystoupila.

„Jsi si jistý, Franku?“

Neodpovídá.

„Máš pravdu, nemám se čeho bát. Tohle je úplně normální,“ ucedím a vylezu z auta. K mé úlevě jde se mnou. Když si nás Dorian všimne, zabodne nůž do trávy a postaví se. Má na sobě džíny umazané od krve a triko černé jako cesta do práce. Na plachtě leží mrtvý divočák s naříznutým břichem.

„Hanko, Franku! To jsem *happy*, že vás vidím!“ zvolá a otře si své mohutné snědé pracky do kalhot.

Metr osmdesát, široká ramena a vypracovaná postava. Ostré a lehce exotické rysy řeckého původu. Pleť v obličejí vybledlá ostravským podnebím, ocelově šedé oči s příměsí tmavého azura z hlubin oceánu. Díky balkánskému přízvuku zní jeho slova jako balady o starém světě. Dovedu si ho představit na přídi lodi, jak vede flotilu řeckých triér na zteč proti perským invazním armádám v Salamínském průlivu.

Vůbec mě nepřekvapuje, že zrovna Stázka a on skončili spolu. Oba jsou šarmantní, cílevědomí a krásní. Skvělí lidi se prostě přitahují, to je zákon přírody. Jsem ráda, že jim

můžu být aspoň nablízku. Setřu si z nich maličko hvězdného prachu, udělám si z něho lajnu a vystřelím se do vesmíru.

Napije se z plechovky Coca-Coly a vykročí k nám. Jeho pohyby jsou prudké a neklidné, plné očekávání. Frank mu podává jeden z těch nových přenosných telefonů, které stojí několik mých měsíčních platů, a vrací se do auta.

„Promiň, že jsem tě zatáhl až sem. Ale měl jsem tohodle šampiona už nějakou dobu v oku a dneska byl prostě ten správný den,“ říká a ukazuje na mrtvého kance, jehož srst je zplihlá od mrholení a na povrchu se mu třpytí kapky deště.

Táta mi jednou řekl, že domestikovaná prasata nevidí nebe. Mají za krkem tolik tuku, že už nezakloní hlavu. Musela by se přetočit na záda, ale protože jsou krátkozraká, stejně by jim to k ničemu nebylo. *Když budeš pohodlná a necháš se vykrmit jako prasátko, tak ti hvězdy nakonec utečou, Hanko.*

Tenhle domestikovaný nebyl. Byl divoký. A stejně skončil břichem nahoru.

„Musíme si promluvit o tom večírku,“ pokračuje Dorian. „Nebude ti vadit tohle?“ kývne hlavou k plachtě.

Ztuhnu. Co jsem zas ožralá vyváděla, že si *musíme promluvit*? Pohlédnu na zkrvavené tělo a pokrčím rameny. Jsem vymahačka, viděla jsem už horší věci. Poltergeisty a jiná strašidla. Dojdeme k plachtě, Dorian hodí telefon do trávy a klekne si nad mrtvé zvíře.

„Nechtěl jsem to řešit v kanclu. Víš, jaké jsou Šárka a ty ostatní drbny.“

„Hmm,“ zamručím a zrak mi sjede k čepeli. Vypadá jako úlomek měsíčního svitu, který sem sletěl z nebe a zabodl se do země. Dorian ho prudce vytrhne z půdy a sevře ve snědé ruce.

„Posral jsem to,“ zavrčí a vrazí nůž do zvířete, čímž odhalí vrstvu podkožního tuku a svalů. Po hrubých hřbetech rukou se mu rozlijí karmínové potůčky krve. Ve vzduchu se

mísí pach mršiny, vlhké půdy a tlejícího listí. „Kolik si toho pamatuješ?“

„Moc ne.“

Jeho dech se mění v páru, která z něj vyráží v pravidelném, vzrušeném rytmu těžkého kyvadla. Ramena mu poklesnou. Mám pocit, že si to párání užívá. Že se tím zbavuje vnitřního pnutí.

„To je dobře,“ řekne a podívá se na hodinky. „Podej mi ten telefon, prosím tě.“

Poslechnu ho. Otře si krev do kalhot, vytočí číslo a chvíli čeká.

„Dobrý den, pane Jakubíku,“ odmlčí se. „Ano, to jsem zase já. Ano, našel jsem si i tohle číslo.“ Z telefonu se ozve rozrušený hlas. Dorian chvíli poslouchá, ale pak ho přeruší. „Pane Jakubíku, uklidněte se, ano? Můžete to přece kdykoli ukončit, ne?“ Hlas v telefonu teď mluví pomaleji. „Pane Jakubíku, všechno, co po vás chci, je uznání dluhu. Doufám, že se vaší ženě brzo udělá lépe. Nashle!“ ukončí hovor.

„Kdo to byl?“

„Klient,“ řekne a odhodí telefon za desítky tisíc zpátky do mokré trávy. Pak se na mě podívá. „Hanko, na tom večírku jsem to trochu posral. Asi je dobře, že si to nepamatuješ. Nic se nestalo, neboj. Ale překročil jsem hranici, kterou bych jako tvůj šéf překračovat neměl.“

Chlapi si furt něco zkoušejí. Loví. Dorian je asi první, co se za to omlouvá. Hraje to, nebo to myslí vážně?

Ohlédnu se po Frankovi v černém BMW. Kromě něj tu není živá duše. Jsme tady sami. Lovec a hvězdářka.

„Chtěl bych s tím něco udělat.“

„Ale co?“

„Zaškolím tě. A když ti to půjde, dostaneš důležitější klienty. Vyděláš si víc peněz, naučíš se, jak se dělá velký byznys,

a co s tím pak uděláš, je na tobě. Můžeš mě kopnout do prdele a jít ke konkurenci, klidně i k tomu zmrdovi Fešarovi.“

„Ale... potřebuješ vůbec dalšího člověka na tuhle pozici?“

Chce se mi dodat – nemáš na to Anastázii? Ale šestý smysl mi říká, abych mlčela.

Dorian se opět vrhne na kance a odřezává pláty kůže od svaloviny, která se vlní, přelévá a čvachtá. Jeho pohyby jsou hypnotické. Déšť mu smývá krev z dlaní a mě studí za krkem. Mám na sobě pracovní sako, které na tohle není dělané. Je vůbec nějaké sako na tyhle situace dělané? *Dobry den, máte prosím nějaká saka vhodná pro párání kanců na opuštěných mytinách?*

„Možná se mi jedno místo uvolní,“ řekne nakonec, otře si ruce a opět vytočí číslo na telefonu, ale tentokrát mi pokyne, abych přiložila ucho ke sluchátku spolu s ním. Udělám to. Slyším jeho dech za krkem a cítím silný parfém smísený s železitým pachem krve a potu.

„Doktor Kollár?“ ozve se z telefonu.

„Ne, tady zase Dorian Kozlovský, pane Jakubíku,“ odpovídá Dorian.

„Piče kura!“ zní ze sluchátka. „To mě nemůžeš buzerovat později, ty cype vymrdaný přičmoudlý?“

Skoro jsem ho litovala, ale teď mi přijde silně nesympatický. Dorian se zasměje. „Můžu, ale nemusím. Víte, co máte dělat. Na shledanou,“ odloží telefon a zavrtí hlavou. Udělám dva kroky nazpátek.

„Víš, Hanko, já mám těch firem víc. Ale tohle mě pořád baví nejvíc.“

„Vymáhání?“

„Lov,“ prohlásí. „Někteří vymahači chodí s baseballovýma pálkama. Jiní to zkouší okecat. Ale mě baví lovit. Víš, co je nejdůležitější vlastnost lovce?“

Záleží na tom, co nebo koho lovíš, jaké máš zbraně, v jakých podmínkách. Záleží asi na milionu věcí, Doriane, ale tohle není opravdová otázka, že? Jenom mi chceš ukázat, jak tomu rozumíš. Zavrtím hlavou.

„Vytrvalost,“ odpoví. „Kořist musíš uštvat. Oddělíš ji od smečky a pak jí začneš dávat údery. Jeden po druhém. Krvácí a ztrácí sílu, až se nakonec doplazí někam do křoví, kde ji dorazíš. To mě baví, Hanko. Ta metodičnost. Každý si myslí, že je to o jednom úderu. Ale to je blbost. Je to hra.“

Napadá mě, že stejně oddělil od smečky i mě.

„Člověk by si řekl, že na to budeš mít lidi,“ prohodím a Dorian se zasměje.

„Jasně, ty si myslíš, že když máš prachy, tak za tebe makají jiní. No, tak to není. Když máš prachy, tak se časem začneš nudit, protože o nic nejde. Ale já si chci držet kontakt s tou špínou, do které jsem se narodil. Proto mě baví občas zabořit ruce do bahna.“

„Nebo do krve,“ ucedím a kývnu ke kanci. Dorian kývne a přeje se po kůži zvířete dlaní.

„Rád si na svoje kožené bundy vybírám materiál sám. A taky si rád lovím oběd. Akorát to nestíhám, proto jsem tě nechal přivést sem,“ usměje se. „Ale abych se vrátil ke klientům. Třeba tenhle Jakubík. Má ženu v nemocnici a čeká na telefon s výsledky operace. Proto mu volám teď. Ale já mu volám už týdný, víš? Večer, když sleduje Branky, body, vteřiny. Ráno místo budíku. V noci. Je to velké zvíře a musí být pořádku na drátě. A on nakonec povolí, Hanko. Každému jednou rupnou nervy,“ řekne a začne opět párat zvíře.

„A co to vůbec znamená, že mě zaškoliš?“

„Vezmu tě za pořádnýma zmrdoma do Jeseníků,“ odpoví. „Naučím tě pár technik. Nechám tě vymyslet si vlastní. A až bude po všem, tak uvidíme, jestli je to pro tebe. Jedním si buď

jistá. Těch pár dní ti změní život," mrkne na mě. Pak se postaví a odtrhává kůži od těla kance, až na plachtě zůstane ležet jen hrouda krvavých svalů. Po tváři se mu rozlije přízračný klid. „Je to jenom o čtení lidí, informacích a improvizaci.“

„Čtení lidí?“

Z dlaní mu k zemi padají kapky krve. Kouká na mrtvé tělo jako v transu.

„Dám ti příklad. Měl jsem klientku, která nosila vlasy na mikádo. Detail, co? Ale je v něm strašně moc. Mikádo totiž odhaluje krk. Říkáš tím – já se nebojím. Nejsem kořist, ale lovec.“ Usměje se, otře si krev do kalhot, podívá se na hodinky a ledabyly dodá: „Mám rád krátkovlasé ženské. Jsou to silné osobnosti.“

„A kolik peněz? Nebo jako... chtěla jsem se zeptat, o kolik pak budu vydělávat víc,“ vysoukám ze sebe.

„Máš problémy s prachama?“ podívá se na mě napůl pobaveně. Vymahačka v dluzích. Chodící vtip.

„No...“ začnu nesměle a přejeďu si rukou po krku.

„Chlast? Drogy? Hadry?“ Odmlčí se a pak dodá: „Chlapi?“

„Karty,“ řeknu rychle. Jak jako *chlapi*? Raději nechci vědět, co tím myslel.

„Karty?“ zeptá se překvapeně.

„Poker. Dlužím jednomu grázlovi z kasina, chce mi sebrat byt po tátovi.“

Nechci mu říkat o vyřezávané hvězdné mapě ani o klastrofobii. Už tak ze mě musí mít srandu.

„Hmm,“ zamručí. „Dej mi minutku, prosím tě,“ řekne a začeze do kůlny. Dveře nechá pootevřené. Koukám po ptácích, ale pak mi to nedá a ohlédnou se po něm.

Zrovna ze sebe stahuje černé triko a bere si do ruky jiné, bílé. Vypadá teda o dost líp než Miloš. Vlastně než jakýkoli chlap, kterého jsem kdy viděla bez trička. Látka se v jeho dlouhých